

ΚΡΙΤΙΚΗ

«ΕΤΣΙ» Από το «Συλλογικό Θέατρο»

Σκηνοθεσία: Joe Richards.

Λαμβάνουν μέρος: Μύρια Αντωνιάδου, Χρυστάλλα Αντωνιάδου, Ελένη Παυλίδου, Αριάννα Οοκονόμου, Μαρία Ταλιαδώρου, Χριστίνα Χ'Χρίπτου.

ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Η αγάπη προς τις κλασικές μορφές του θεάτρου γεννά συνήθως μια προκατάληψη ενάντια στους φορμαλιστικούς νεωτερισμούς που συχνά οδηγούν στο να γίνει αγνώριστο ακόμα και το είδος της τέχνης. Τόσο περισσότερο αναγνωρίζεις το επίτευγμα της ομάδας του «Συλλογικού Θεάτρου», όσο νιώθεις αυτή την προκατάληψη να χάνεται μέσα σου με κάθε φράση και κίνηση.

Ο ΔΙΚΟΣ μου «μετρητής παραφροσύνης» δεν λειτουργεί σε καθόλου στη διάρκεια της παράστασης του «Έτσι». Παρακολοθηθήσαμε νέο και αγνώστο στην Κύπρο είδος δραματουργίας, η οποία δεν προηγείται της παράστασης σαν λογοτεχνικό κείμενο, αλλά είναι σύγχρονη της σκηνηκής πράξης. Και είναι συλλογική στον ίδιο ρυθμό, όσο ομαδική είναι η ερμηνεία. Οι έξι ερμηνεύτριες ενώνονται σε μια πλαστική θεατρική μάζα στα χέρια του σκηνοθέτη Joe Richards και η μορφή της ηρωΐδας εμφανίζεται σε διά-

φορα σημεία, ενσαρκώνεται τότε από την άλλη ερμηνεύτρια, ενώ οι υπόλοιπες κάνουν έντεχνους σχεδιασμούς γύρω της, και πάλι σβήνει, χάνεται μέσα στην ομάδα.

Η ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ είναι έξυπνη και ταιριαστή στο πολύ απλό όργανο με μόνο έξη πλίκτρα - ερμηνεύτριες που είχε ο Richards στη θέση της μεγάλης ορχήστρας συντημένων θεατρικών μέσων. Εντυπωσιάζει η απλότητα και η ελευθερία της ομάδας — αποτέλεσμα όπως φαίνεται δουλειάς στα θεατρικά εργαστήρια. Ελεύθερα κινούνται, τραγουδούν, αναπαριστούν παιδιά, άντρες, αντικείμενα — και όλα αυτά χωρίς την λάμψη — του επαγγελματισμού, αλλά άριστα για να εκφραστούν πλήρως και για να φτάσει το μήνυμά τους — σε τι περισσότερο μπορεί να στοχεύει ο επαγγελματισμός.

ΕΙΔΑΜΕ να λειτουργεί ένας θεατρικός νόμος. Οι σχέσεις μεταξύ του θιάσου και του κοινού είναι ίδιες μ' αυτές μεταξύ των μελών του θιάσου στη σκηνή, στο «Συλλογικό

Θέατρο» — άμεσες και φυσικές. (Ενώ συχνά σε ημερασιτεχνικές άνισες στη σύνθεση ομάδες οι σχέσεις μεταξύ των συντελεστών και μεταξύ του κοινού και των συντελεστών είναι δύσκολες και τεταμένες — έτσι ένιωθα στην «Αντιγόνη» του Νίκου Σιαφκάλη και του Ούβε Χάουζ, λόγου χάρι).

ΑΚΟΜΑ κάτι για το έργο. Κινδυνεύω να φανώ υπερβολική στους επαίνους, μα οδηγούμενη πάντα όχι από κάποιους εξωτερικούς λόγους, αλλά από το ένστικτο του θεατή, μπορώ να πω ότι η συμβεβηχτική ηρωΐδα αυτού του άγραφτου ομαδικού έργου «Έτσι» είναι η πρώτη μορφή της σύγχρονης κυπριακής δραματουργίας, την οποία γνωρίζω, βέβαια, που δεν φαίνεται συνθηματική και μη ρεαλιστική. Ίσως επειδή διαλογίζεται παρά να απαγγέλει θέσεις, ίσως επειδή η κάθε της σκέψη δίνεται σε παραλλαγές και αποχρώσεις, ίσως επειδή μπορώ να μοιρατώ τους συλλογισμούς της.